

Un nou començament

— Albert, ens n'anem— va dir la mare.

— D'acord, estic baixant— va dir Albert—, i aquesta vegada on anem?

—A València —li va contestar la mare—. No ha vingut cap dels teus amics a acomiadar-te?

— Quins amics? Si tan sols fa dos mesos que estem ací i no he pogut fer-ne cap, com sempre— va dir ell amb cara de pomes agres.

— Aquesta vegada serà diferent —va dir sa mare—. És permanent!

Albert es va quedar petrificat, com si li hagueren llançat una bomba en aquell moment. No sabia què fer, sols va ser capaç d'emetre una sola paraula.

— Què?!

Albert és un xic alt, amb els ulls verds, un nas aguilenc i uns llavis ben fins. Té el cabell ros i pigues per tota la cara. És simpàtic i amable, però molt tímid. La seua família sempre està canviant de residència, pel treball de son pare. Amb això Albert ha de canviar d'institut constantment i com que està poc de temps en cada lloc no li dóna temps a fer amics, o almenys ell no ho intenta, ja que sap que al poc de temps els haurà de deixar i això no paga la pena.

Aquesta vegada és diferent. Se'n van permanentment i això vol dir que Albert haurà d'arreglar-se-les per fer amics. Van a València capital, una ciutat plena de vida i esperança.

Albert es preparava per al seu primer dia d'institut, i encara que estava nerviós, tenia moltes ganes d'una nova etapa a la seua vida. La mare li donava pressa perquè anaven a arribar tard, encara que Albert estava pensant com de perfecte podia ser aquell dia.

Arribaren a temps. Albert va baixar del cotxe de la mare, li va fer un bes i va anar corrent a entrar per aquella gran porta que el conduiria a un nou començament. Un home major i una xiqueta baixeta amb trenes l'esperaven.

— Hola Albert, sóc el director Pep. Et done la benvinguda a l'institut. Aquesta xiqueta és Laia, una alumna que s'ha oferit a ensenyar-te les instal·lacions. Va a la mateixa classe que tu, 3r B.

Van acomiadar-se del director i van recórrer tot l'institut. Laia era una xica intel·ligent i molt riallera, però tenia un poc de caràcter. Mentre recorrien l'institut, es van topetar amb un grup de xics i xiques que Laia va saludar, però no va obtindre resposta d'aquests.

— Qui són eixos? —va preguntar Albert intrigat.

— Són Miquel i la seua colla. Una de les xiques era la meua millor amiga Paula, però fa un curs va començar a anar amb eixos i em va deixar de costat. Ara ja no em parla, però segueix sent bona persona i és simpàtica i amable quan vol—va dir Laia amb melancolia— Va, anem a la primera classe que arribarem tard.

Van arribar a la seua aula i es van posar en dues taules que hi havia enmig. De sobte, va entrar Miquel i la seua colla i es van parar davant d'Albert.

— Eh, tu, llevat d'ací, que vaig jo —li va dir Miquel a Albert amb un to desagradable.

— Miquel, ja està bé. Seu al lloc de Marc, que no va a vindre hui, que m'ha avisat sa mare —va dir el professor. Miquel em va fer un senyal de mort i se'n va anar—. Ets el xic nou? Com et diuen?

— Sóc Albert, vinc de Barcelona —va dir ell.

— Sort amb la colla de Miquel. Si et fan alguna cosa dolenta vine i avisa'm —va dir el professor—. Per cert, sóc Toni.

De sobte, Albert es va girar cap a la dreta i va veure una xiqueta que el mirava. Va pensar que era preciosa, amb aquells ulls blaus i un nas tan xicotet. Tenia el cabell castany clar i molt llarg.

— Hola, no li faces cas al meu nuvi Miquel. Ell de vegades es posa un poc agressiu —va dir aquella xiqueta que tan bocabadat havia deixat Albert—. Sóc Paula.

— No passa res. Jo sóc Albert —va dir ell.

La resta del dia va ser normal. A la nit la mare d'Albert va preparar una truita boníssima i ell va estar parlant amb els seus pares sobre el seu dia. Va pensar que havia començat amb bon peu, però tenia una mala sensació amb Miquel i la seua colla.

Va passar un mes des que Albert va començar l'institut i com va pensar ell, Miquel i la seua colla no el deixaven en pau. Sempre s'estaven ficant amb ell. Es va fer molt amic de Laia. De vegades quedaven en casa d'Albert per llegir còmics i veure sèries al Netflix. Laia sabia el major secret d'Albert, que a ell li agrada Paula.

Un dia, Laia li va dir que l'any passat feren una festa en aquells temps i que pensava que aquest any la tornarien a fer. Com va dir Laia, un dia qualsevol a classe, Miquel i la seua colla van començar a repartir invitacions sobre una festa que organitzarien a casa de Miquel.

Albert pensava que a ell i a Laia no els invitarien, però Paula es va apropar a ells i els va donar una invitació. Albert la va rebre amb la cara roja de vergonya.

— Albert i Laia, espere veure-vos a la festa de Miquel —va dir Paula i se'n va anar.

— Com es nota que li agrades! —va dir Laia rient.

— Què? Però què dius? Si sols em veu com un amic. A part, ella ix amb Miquel, encara que no sé per què —va dir ell.

— He vist com et mira en classe de matemàtiques - va seguir Laia seriosament—. També l'he vist com et parla al pati o com es riu de tot el que dius. La conquistaràs a la festa!

Va arribar el dia de la festa i Albert i Laia van quedar dues hores abans per idear un pla per a poder conquistar a Paula. Després de molt de temps parlant, van arribar a un pla. Albert li demostraria a Paula com era Miquel en realitat i ella el deixaria, i amb temps, Paula s'enamoraria d'ell. A més d'això, podrien lliurar a tota la gent que Miquel i la seua colla molestaven.

Així com van quedar, se'n van anar a la festa. Quan van arribar, van deixar els abrics a l'entrada i van anar a donar una volta per la casa. La casa estava plena de gent, la majoria ballant i l'altra part repartida per la casa, asseguts i parlant, jugant al billar i al futbolí o besant-se enmig de l'escala o a les habitacions.

— Mare meua, la gent de hui en dia —va dir Laia, que odiava les festes.

— Ací està Miquel —va dir Albert emocionat i es van apropar fins on estava ell.

— Mireu qui ha vingut, la parelleta. No recorde haver-vos invitat a la festa. Segurament haurà sigut Paula, que té molt bon cor i sent pena per vosaltres —va dir Miquel.

—Tu a qui dius parelleta? —va dir Laia enfadada.

—Deixa'm a mi —va dir Albert—. Sóc jo a qui busques, des que he vingut a València no has parat de molestar-me i ho pagaràs.

— Que vas a fer? Pegar-me? Tu intenta-ho i veuràs —va dir Miquel alçant el braç.

— Ets molt mala influència per a Paula. Tens sort que no sap tot el que fas, perquè si ho sabera ja t'hauria deixat —va dir Albert desafiant Miquel.

— I què és el que no sap? —va dir Miquel curiós.

— Que vas pertot arreu molestant els altres, insultant i algunes vegades pegant. Que copies als exàmens i sempre estàs insultant la gent a les esquenes —va dir Albert segur de si mateix.

— I si és veritat, què passa? Li ho diràs? Els dos sabem que no et farà cas, perquè sols em veu com jo vull que em veja —va dir Miquel mentre començava a fartar-se d'Albert.

De sobte, Albert li va pegar a Miquel i li va fer sagnar el nas. Este li la va tornar, enfonsant-se en una lluita que no duraria massa temps, ja que Paula va arribar i els va separar.

— Que vos heu tornat bojous? —va preguntar Paula indignada—. Per favor Albert i Laia, aneu-vos-en, de la festa.

Albert es va quedar destrossat. Pareixia molt trist, però Laia anava molt contenta. Van arribar fins al parc de la casa d'Albert i van seure als gronxadors.

— Per què estàs tan contenta? —va voler saber Albert.

— Perquè hem aconseguit el que volíem —va dir Laia sorprenent a Albert—. Tu pensaràs que no hem aconseguit que Paula s'adone de com és Miquel, però he gravat amb el mòbil tot allò que ha afirmat Miquel, i li ho he enviat a Paula.

— Ets molt intel·ligent —va dir Albert.

De sobte, Paula va aparèixer del no-res i va donar un abraç a Albert.

— Perdona'm, de veres! — va dir Paula amb to de desesperació.

Paula es va disculpar i va dir que havia vist l'àudio de Laia i que havia deixat Miquel. També es va disculpar amb Laia de com l'havia deixat de costat, i va dir que era Miquel, que havia parlat molt malament de Laia i ella s'ho havia cregut. Va comprendre el perquè de la reacció d'Albert, ja que sols la volia ajudar, i ho havia fet.

Tots tres es van fer molt amics, juntament amb gent que es va unir a ells. Ara, Albert tenia la seua pròpia colla d'amics i estava molt feliç d'haver trobat el seu lloc. Miquel ja no va molestar a ningú més després de ser desemmascarat.

Després de molt de temps, Paula i Albert es van enamorar i van començar a eixir junts, fins al dia de hui, que estan preparats per allò que els durà el futur.

Andrés Márquez Collado

FI